

holder to Forslag; det første gaar ud paa, at Sognebaandsløserne ikke skulle være indskrænkede til overensstemmende med Bestemmelsen i Loven af 4de April 1855 kun at kunne slutte sig til den for en vis Menighed bestiftede Præst, hvilket er blevet forklaret derhen, at Sognebaandsløserne kun skulde kunne slutte sig til en Sognepræst eller en residierende Capellan, derimod hverken til en Catechet eller en personel Capellan, og endnu mindre til nogen Præst, som ikke har Embede. Denne Bestemmelse forekom mig strax at gjøre den Frihed, som Loven tilbød, for en stor Deel illusorisk. Jeg udtalte strax i 1855, at det var mig bekjendt, at der var Egne, hvor de, som kunde ønske at løse Sognebaandet, ikke i deres Omegn vilde kunne finde en Præst, til hvem de kunde slutte sig. Jeg udtalte derfor, at Conseqventsen maatte være, at Valget maatte være frit, endog saa saa frit, at Menighedsmedlemmerne maatte kunne fordræ Candidater ordinere, naar de forresten havde de Egenstaber, som fordrædes for den, der skal indvies til Præst. Saavidt ere vi ikke gaaede i vort Forslag; vi have indskrænket os til at foreslaae, at Sognebaandsløserne kunne slutte sig til Enhver, der af Folketirken er indviet til Præst, hvad enten han er i Embede eller ikke — det ligger naturligvis deri — medmindre han ved Dom er bleven berøvet Præsteindvielsen. Vi have haabet, at vi ved at indskrænke Bestemmelsen hertil skulde møde mindre Modstand, og at der dog derved vil blive afhjulpet en stor Trang. Der er et Forhold, som jeg ved denne Leilighed skal nævne, fordi jeg troer, at det alene er tilstrækkeligt til at motivere Berettigelsen af dette Forslag, det er nemlig Forholdet med Hensyn til personelle Capellaner. Det er bekjendt, at gamle og saagelige Præster saae Tillæbelse til at blive i deres Embede mod at lade det bestyre af personelle Capellaner. Nu kunne Sognebaandsløserne ikke afgive den Erklæring, at de slutte sig til vedkommende personelle Capellan. De kunne ikke løse Sognebaand til ham, men derimod kunne de, ved at gaae en Omvei, komme til det Samme, nemlig ved at afgive Erklæring om, at de slutte sig til den Præst, som aldrig kommer i Kirken, som de ikke puste at have Noget at gjøre med, og som maastee heller ikke

ønsker at have Noget at gjøre med dem. Der er blevet klaget over, at der var noget Usikkert og Falskt i at gaae ad saadanne Omveie, og dette er ganske vist ogsaa begrundet. I Lovgivningen burde man vel undgaae Saadant, og allermindst burde man i saadanne Forhold, hvor det gjælder om at søge sin Sjælesørger, have Lovbestemmelser, der foranledige, at der gaaes Omveie. Jeg troer, at dette Forhold fuldstændig berettiger det Forslag, som indeholdes i § 1.

I § 2 findes dernæst et Forslag om Ret til Benyttelsen af Kirker og Kirkegaarde for Menighedens Medlemmer, hvilket hyppigt har været forhandlet i Rigsdagen. Jeg skal derfor ikke gaae ind paa en udførlig Motivering deraf. Det er altid forekommet mig, at det var en aldeles naturlig Ret for Sognebaandsløserne, at deres egen Kirke og Kirkegaard maatte benyttes af den Præst, til hvem de have løst Sognebaand, og det forekommer mig, at det ligger saa klart for, at der ikke kan være noget som helst Menneſte, der kan lide Uret derved. Jeg skal derfor kun anføre een Grund for dette Forslag. Det er den Forbindelse, det staaer i med det Forslag, som findes i § 1. Saafremt det indrømmes, at Sognebaandsløserne kunne slutte sig til en Præst, der ikke er i Embede og ikke har nogen Kirke, saa have Sognebaandsløserne slet ikke nogen Kirke, medmindre de faae Ret til at lade alle kirkelige Handlinger udføre i Sognekirken. Man har stadigt, naar disse Forslag ere fremkomne, gjort en Indvending; man har sagt, at der ikke er Trang til dem, at de ere ubetimelige. Jeg har altid anseet denne Paaſtand for at være ubesøiet. Jeg troer, at det bestandig har været meget let at paavise, at der har været Trang tilſtede. — Jeg skal nu ikke her søge at paavise mange forskjellige Tilfælde, men jeg skal kun omtale et Forhold, som er dette Things Medlemmer vel bekjendt; jeg mener det Forhold, som nu er opstaaet i Nylinge Menighed i Thyen, idet Pastor Birkebal har faaet sin Afſted. Denne Menighed har nu i en ikke saa kort Række af Aar havt til Præst en Mand, som er udrustet med sjældne Gaver, som med stor Nidkjærhed har røgtet sit Kald, som med Kraft og Varme har forkyndt Guds Ord. Derom er det et Bidnesbyrd, at Saamange have sluttet sig til